

САША

ПЕЙТОН

СМІТ

ПОЛЮВАННЯ НА ВІДЬОМ

Харків
«ФОЛІО»

Париж, 1913 рік

Біля Сени вирувало життя. Підлітки, витанцьовуючи на її берегах, ніжилися в сутінках власної нестримної молодості, а пурпурові відблиски сонця вигравали на їхній досконалій шкірі.

Білозубі усмішки й пляшка, що її вони передавали одне одному, нагадували про обіцянку ніколи не дорослішати. Високо на пагорбі над містом, як турботлива мати, здійснювалася Сакре-Кер.

А внизу, під давно вимитою від крові бруківкою, сидів чоловік.

Як і більшість ночей свого життя, він чатував перед дверима. Така «охорона» була радше формальністю: він і його брати добре знали легенду про те, що гробницю не відчиняли вже майже століття.

Десь за безмежним темним океаном спала дівчина без снів, не підозрюючи, що вона пробудила.

Глибоко під землею, у проході, викладеному з кісток, заворушилося те, що колись було мертвим, і замок на дверях, який колись надійно запечатали, з клацанням відімкнувся.

1

Нью-Йорк, червень 1913 року

На мене уважно дивляться дев'ятнадцять пар очей. Я мала б уже звикнути до цієї дивної пошани в їхніх поглядах, але навряд чи колись мені це видаватиметься нормальним.

Я розвертаюся обличчям до дошки, а коли починаю записувати заклинання, шматок крейди в руці тріскається. Знову надто сильно натиснула.

«Вдих — видих, Френсіс, просто дихай».

Смішно зараз згадувати, наскільки я ненавиділа заняття з емоційного контролю, які мене змушували відвідувати під час першого року навчання в Гаксагавенській академії, і як я ображалася на пані Лі. Тепер вона моя надійна колега, вправи на дихання перетворилися на звичку і з ними я стала спокійнішою. Мабуть, у цьому й увесь жарт. Мабуть, це і є дорослішання.

Іноді я відчуваю, як дорослішаю разом із плином днів, ніби квітка, що майже непомітно нахиляється до сонячного тепла. Принаймні я так роблю в ті миті, коли не здається, ніби я вдаю.

Утім, зараз, коли стою перед класом, *моїм класом*, я ніби граю якусь роль. Дев'ятнадцять юних відьом прикипили до мене поглядами, щоб вивчати основи маніпуляції стихіями та магічного контролю. Магія не складна: простим заклинанням можна відімкнути двері чи

перенести щось із протилежного краю кімнати. Але моя впевнена постава із широко розведеними плечима й непохитний голос — ніщо інше, як гра.

— Усе гаразд, пані Галловел?

Звісно ж, запитує Берніс, маленька вчительська мазуня. Вона сидить у першому ряду, чомно склавши руки на колінах і повернувши до мене своє веснянкувате обличчя. Вона — та ідеальна учениця, якою мені ніколи не вдавалося бути.

— Усе добре, просто задумалася. І прошу, Берніс, називай мене Френсіс.

Я заледве їхня вчителька. Ще минулого року сиділа на її місці, а зараз стою перед дошкою тільки через потребу.

Минулої осені директорка Флоренс викликала мене до себе в кабінет і попросила про «послугу». Гадаю, вона подумала, що мені буде корисно взяти на себе трохи відповідальності. Я випадково почула, як її дружина Енн казала, що так я менше киснутиму в бібліотеці.

Мене це звісно зачепило. Ясно, що іноді я сумую, але кисну рідко.

Берніс киває із широко розплющеними очима золотого ретривера. Так і не скажеш, що її сила прокинулася лише три місяці тому після смерті її матері.

— Чи всі тренувалися?

Усі дев'ятнадцять маленьких голівок кивають мені у відповідь.

— Дуже добре, тоді розгорніть ваші підручники для осіннього семестру на тридцять восьмій сторінці.

Було непросто скопіювати заклинання із книги «Стихії», яку ми з Леною та Максін знайшли колись у лісі. Здається, ніби то було в минулому житті. Нам дуже допоміг Олівер. Своїм охайним студентським почерком він перетворив безладну книгу заклинань на навчальну

програму. Попри всі неприємності, що їх вона встигла завдати, магія на її сторінках виявилася вартою пізнання. Принаймні деякі із заклинань.

На тридцять восьмій сторінці мої учениці бачать чіткі інструкції і докладні схеми, як запалити маленьке сине полум'я між великим та вказівним пальцями.

Протягом останніх кількох тижнів ми навчалися маніпулювати предметами, тож перехід до магії стихій став моєю улюбленою частиною викладацької роботи.

Я пояснюю дівчатам заклинання, а тоді дозволяю їм спробувати витворити його самостійно.

Берніс зводить брови докупи, знову і знову клацаючи пальцями.

— Клацання не є частиною заклинання, Берніс, — шепоче їй Бесс. А вже наступної миті між пальцями Бесс спалахує світло. Вона скрикує і так стрімко встає на ноги, що перевертає за собою стілець, який падає прямісінько на Джорджію, а та відстрибує на коліна Шарлотти. Від рейваху Яель смикає рукою, і її полум'я перестрибує на БERTY, у якої миттю спалахує мантия.

Яель зойкає, а тоді хапає маленьке горнятко з водою — я поставила таке на кожну парту саме для такої okazji.

Окрім бідолашної БERTYної мантиї, з якої тепер скапує на підлогу вода, більше ніхто не постраждав.

Коли гармидер вщухає, а стільці розставляють на місця, знову спалахує гвалт, бо Тео на задньому ряду утворює іскру світла й надто близько підносить її до парты, пропалюючи дірку в дереві.

Я не можу не усміхатися, дивлячись на них.

Коли я проводила це заняття в першому семестрі, розплакалися щонайменше три учениці. Четверта пішла у свою кімнату, вирішивши потренуватися, і на попіл спалила фіранки.

Я могла б почуватися кепською вчителькою, але для мене як викладачки немає нічого приємнішого за спілкування зі своїми ученицями. *Так, величезна, жажлива, неймовірна, безкінечна сила, яку ви відчуваєте в собі, справжня. Це не плід вашої уяви. Ви справді маєте в собі стільки.*

Найважче навчити їх, що робити із цією силою.

А ще складно берегти свій секрет. Учениці досі не знають.

Принаймні, здається, вони ще не здогадалися.

Але навіть якщо вони й помітили, що я вже кілька місяців не проводжу демонстрації, то про це мені не кажуть. Я зачитую заклинання з книжки, а тоді прошу дівчат створити його, утім, минуло чимало часу, відколи я самотійно застосовувала магію навсправжки.

І стає гірше через те, що я не знаю, як це пояснити. Річ не в тому, що моя магія *зникла*, вона просто... неправильна.

Вона непередбачувана, вона тріщить і щипає, наче кабель під напругою. З кожним днем вона стає менш досяжною, наче запальничка без палива: іскрить, але не загоряється. Я відчуваю її, але не можу змусити підкорятися моїй волі, як це було раніше.

Усе починалося поступово. Спершу не вдавалося як належне провести демонстрацію, потім, коли я хотіла зачинити двері, лежачи в ліжку, вони грюкнули замість того, щоб тихо зачинитися. Енн теж це помітила. Ми саме розкачували коржі для пирога. Я хотіла перекинути шматок масла з робочого блоку, де розрізають м'ясо, у морозилку, але на півдорозі він ляпнувся на підлогу. А коли ми сиділи на веранді, Максін зачарувала моток ниток для вишивання і кинула його мені, щоб

я довишувала, але я не змогла його зупинити, тому нитки полетіли прямісінько мені в чоло.

Спочатку було ніяково. Але тепер я починаю по-справжньому панікувати.

Перші кілька тижнів Флоренс думала, що це через нерви.

— Ти багато чого пережила, — добродушно сказала вона, поки я стискала в руці горнятко з чаєм, над яким здіймалася пара, і плакала в її кабінеті.

Але краще не стало.

Насправді все тільки гіршає.

Флоренс пообіцяла, що ми знайдемо відповідь, і я не панікуватиму, але правда в тому, що я панікую. Я думала, найгіршим було, коли Фінн вкрав мою магію, але від цього болить дужче. Я не можу дістатися до тої частини себе, яку люблю найбільше.

І тепер воно не дає мені спокою, затьмарюючи радість, що її я бачу на обличчях своїх учениць.

Флоренс не може пояснити, що коїться з моєю силою. Як і Максін, чи одна з тих книжок у бібліотеці, чи жаклива Тереза, і навіть зелені відьми з Химерного базару.

Я не розповідала про це ученицям. Їм не варто непокоїтися через мене.

Як там кажуть? *Хто не вміє сам, той навчає інших?*

Упродовж півтори години дев'ятнадцять пар рук виконують петлі й роблять оберти, роти намагаються вимовити стародавні гельські слова. А коли дівчатам вдається опанувати найпростіші заклинання, вони переходять до створення більшого вогню, застосовуючи вигадливішу й менш точну магію.

Я зрозуміла: коли маєш справу з вогнем, треба починати з основ.

Під кінець заняття вісім дівчат створили полум'я з нічого — і я це вважаю успіхом.

Попри гордість, яку відчуваю як вчителька, я радію, що можна нарешті піднятися нагору. Мене дуже виснажує, коли дивляться так, наче я маю всі відповіді, коли насправді навіть не можу зрозуміти, що коїться всередині мене. Викладати складніше, ніж здавалося, але це заняття дає мені чималу винагороду. Приємно займатися чимось, на чому можна зосередитися. Не знаю, що я робила б натомість.

Зазвичай у цей час я їду на кухню, заварюю собі каву і вмощуюся у бібліотеці на кілька годин, щоб провести самостійне дослідження перед обідом. Я гортаю купу книг про чарівну історію шотландських островів, шукаючи щось корисне, щось, що могло б допомогти мені зрозуміти, що зі мною відбувається. Поки нічого не допомогло. Це як шукати голку в копиці сіна, не знаючи, чи вона там взагалі є.

Або ж я їду до мами в зимовий сад, де та після ранкових занять доглядає за особливо вибагливою групою орхідей.

Це Флоренс запропонувала переселити маму сюди, після того як її витягнули з лікарні. Зрештою, навряд чи вона перша гаксагавенська студентка, котрій за сорок, а з іншого боку, вона не закінчила своє магічне навчання, бо у вісімнадцять утекла з моїм батьком.

Утім, мама досі вразлива, досі... Вона досі моя мама з усіма добрими й поганими якостями, а ще вона почала квітнути, як та орхідея.

Зараз вона на занятті, інакше я попрощалася б особисто. Тож я пхаю під її двері записку: пишу, що сумуватиму за нею, але повернуся, перш ніж вона помітить. За сніданком я обійняла її на прощання, а вона

Зміст

1.....	6
2.....	22
3.....	35
4.....	45
5.....	59
6.....	73
7.....	84
8.....	98
9.....	113
10.....	136
11.....	150
12.....	161
13.....	177
14.....	186
15.....	196
16.....	209
17.....	218
18.....	240
19.....	260
20.....	276
21.....	289
22.....	303
23.....	326
24.....	330
25.....	342